

“Veel verhalen van cliënten passen niet binnen een wet”

Guy de Hoop

Guy de Hoop (40) is na 12 jaar geen onafhankelijk cliëntondersteuner meer. Het voortdurende geharrewar om gefinancierde zorg en ondersteuning te realiseren, ging hem tegenstaan. “Ik heb ontelbare gesprekken gevoerd over de noodzaak van eigen regie, maar door de heersende wet- en regelgeving is hier weinig ruimte voor. Dat continue getouwtrek brak me op. Ik zag veel mensen tussen wal en schip raken.”

Wanneer begint bij Guy het werk als onafhankelijk cliëntondersteuner te wringen? “Sinds de transitie in 2015 zijn gemeenten verantwoordelijk voor de invulling en financiering van de zorg voor hun inwoners. Voorheen werd dit landelijk geregeld. Je rol van onafhankelijk cliëntondersteuner is lastig uitvoerbaar als jij en de indicatiestellers in hetzelfde gebouw werkzaam zijn. Of sterker nog; onderdeel uitmaken van hetzelfde gemeenteteam. Hoe sta je pal naast je cliënt? Hoe ben en blijf je onafhankelijk?”

Vanuit het Expertisecentrum Sociaal Werk MEE-Vivenz is Guy sinds dit jaar fulltime trainer van onder andere de werkwijze Sociale NetwerkVersterking. Hij geeft deze training, die hij met collega-clieñtondersteuners bij MEE Plus ontwikkelde, binnen tal van gemeenteteams en dienstverlenende organisaties.

Guy is blij dat hij als trainer bij kan dragen aan een kanteling in denken in het sociaal domein.

“Veel gemeenten zien het sociale netwerk nog steeds als iets dat losstaat van de cliënt. Een hulpbron die door professionals naar eigen inzicht kan worden ingezet. Mijn wens is dat het sociaal kapitaal, de mensen die het verschil maken in ieders leven, een gezonde plek gaat innemen aan de keukentafel. Ik hoop dat mensen meer gaan betekenen dan een voornaam, een optelsom of een vinkje op een aanvraagformulier.”

Guy probeert deze omslag in denken te verwezenlijken door professionals bewust te maken van hun tijdelijke rol in het leven van mensen. “We zijn passanten. We komen én gaan vervolgens weer. Ik leer professionals daarom opener met hun cliënten in gesprek te gaan. Zij zijn experts over hun eigen leven. In plaats van naar dat ene probleem te kijken, wil ik dat ze oog hebben voor de hele context van een persoon. Een duurzame oplossing is alleen te realiseren als je met het sociaal netwerk samenwerkt. Misschien is de fietsenmaker om de hoek onmisbaar bij het bedenken van dé oplossing, weten wij veel! Netwerkversterking is niet zo moeilijk als vaak wordt gedacht, want je hoeft het netwerk er niet bij te betrekken. In tegenstelling tot de professional zijn ze er al.”

[lees verder](#)

fotografie: Fotobureau Roel Dijkstra • vormgeving: Pincarel

"De praktijk is weerbarstig"

Guy de Hoop: "Voor mij is BCMB een fijne plek waar ik in dialoog kan gaan met collega's. Je hebt als cliëntondersteuners te maken met een weerbarstige praktijk. Helemaal als je in één gebouw werkt met indicatiestellers, die met je op de gang over jouw cliënten willen praten. Zonder een bond moet je voor jezelf uitvinden hoe je in zo'n omgeving onafhankelijk blijft. Deskundigheidsbevordering is een belangrijk item voor mij. Bovendien geeft BCMB een landelijk signaal af hoe belangrijk het is dat iedere burger een beroep kan doen op onafhankelijke cliëntondersteuning in zijn of haar gemeente."

casus uitgelicht

Wat Guy precies bedoelt, wordt ook duidelijk uit een casus waar hij lang mee in zijn maag zat. "Het gaat om een jong gezin met een kindje met een zeldzaam syndroom. Het jongetje heeft nauwelijks controle over zijn spieren, valt daardoor vaak en dreigt soms in zijn eten te stikken. Waarschijnlijk zal hij op jonge leeftijd komen te overlijden. De ouders werken beiden, maar zijn dag en nacht met het kindje in de weer. Hun stressniveau lag heel hoog.

Ik hielp ze een 'informeel' persoonsgebonden budget (pgb) bij de gemeente aan te vragen om de buitengebruikelijke zorg te compenseren. Ze werkten inmiddels minder uren, wat een grote druk legde op hun financiële situatie. De inzet medische begeleiding en dagopvang was geen optie, omdat dit alleen maar de stress- en spierspanningen zou vergroten.

De aanvraag werd besproken tijdens het keukentafelgesprek en helaas afgewezen. Een kind van 2 jaar is te jong om in aanmerking te kunnen komen voor een pgb. Ieder kind is afhankelijk van zijn ouders, zodat de gemeente het pgb beschouwde als 'verkapt salaris'. De uren van professionals mochten wél worden vergoed, maar dit stond haaks op het advies van alle specialisten. Toen het moeder teveel werd en ze op aanraden van de indicatiesteller dan maar in therapie moest, dacht ik bij mezelf, wat gebeurt hier?

Het lukte ons niet om de indicatiesteller op andere gedachten te brengen. Deze verwees ons door naar de Wlz, maar deze aanvraag werd ook afgewezen. Het verloop van de verstandelijke en lichamelijke ontwikkelingen konden nog onvoldoende door de specialisten worden hard gemaakt. Machteloos keek ik toe hoe het gezin tussen wal en schip was beland.

Uiteindelijk werd het informeel pgb toegekend via de zorgverzekeringswet. Dit werd mogelijk omdat hun zoon naast verzorging inmiddels ook verpleging nodig had. De ouders worden nog altijd niet ondersteund door de gemeente voor wat zij doen. Mensen worden over schuttingen gegooid, omdat hun verhaal niet binnen de wet past. Er is sprake van de omgekeerde wereld. De 'systeemwereld' zou de mens moeten dienen. Niet andersom."

